

Zuzana Burgerová - Keď sa sfarbia javory (úryvok)

- Do kelu! Do kelu! Do kelu! To nemôže byť pravda! To je určite len zlý sen!

Náhle zmiznutie Miláčika znamenalo jediné: Práve sa mi podarilo vysať kanárika mojej sestry Elisabeth!

Do kelu! Čo teraz? Musím okamžite otvoriť túto umelohmotnú škatuľu a prezrieť si výsledok svojho ohavného diela. Bud' silná...pripravená na najhoršie!

- Och!

Na moje prekvapenie a veľkú radosť sa Miláčik skladal zo správneho počtu kusov - jedného. Ibaže... ako to „jemnejšie“ povedať... vyzeral úboho.

Opatrne som ho vzala do rúk a začala zbavovať špiny a prachu. Lenže pár zavretých očí neveštil nič dobrého. Má niekto šancu prežiť takú drastickú cestu v dlhom tmavom tuneli?

Sadla som si v obývačke na pohovku a pozorovala vtáčika ležiaceho na mojej dlani. Ako to oznámim sestre? Čo by urobila na mojom mieste ona? A môj brat? Ten by hneď vedel ako zareagovať. Určite by okamžite nasadil dýchanie z úst do úst. OK, toto je trochu iná situácia, dýchanie z úst do zobáka by asi veľmi nepomohlo.

Začala som hladkať malé, ešte teplé teličko. V duchu som si predstavovala scénu z romantického filmu, kde jedna z mojich sĺz – v spomalenom zábere – dopadá na Miláčikovu oranžovú hlávku a ja melodramaticky vykriknem: „Och, pohl sa! On sa pohl!“

A presne v tom okamihu sa Miláčik pomrivil.

- Emma! Netvrď mi, že si s tým vysávačom skončila!

Neviem, či to bolo moje náhle trhnutie, alebo mamin hlas, ktoré pomohli naštartovať jeho srdcový rytmus, ale Miláčik začal. Bol síce živý, ale totálne sa pomiatol.

Mama, v jednej ruke plech na mafiny, v druhej telefón, pozorovala scénu bez jediného slova. Nakoniec povedala do telefónu:

- Zavolám ti neskôr, Debby.

- Čo sa stalo tomu zvieraťu?

Mama Miláčika opatrne prezrela a položila na dno kletky s podivným úsmevom, ktorý sa mi v danej situácii javil totálne nevhodný.

- Som presvedčená, že Elisabeth to pochopí. Budeme ho pár dní pozorovať. Teraz jej nehovor nič, chcem, aby doumývala kúpeľňu. Povieš jej to v aute...

Cestou na letisko som sestre citlivo oznámila novinu o Miláčikovi. Po pár sekundách dusivého ticha ma prizabila poznámkou:

- Chudák Miláčik. Ale aspoň nie som jediná, ktorej sa to tiež podarilo.
V spätnom zrkadle som zbadala mamin pobavený úsmev.
- Som na teba veľmi hrdá, Elisabeth. Myslela som si, že sa s tým nikdy nepriznáš.
BRAVÓ!
- Čo má toto znamenať? Ty si to vedela, mama? A nič si mi nepovedala? – neverila som vlastným ušiam.
- Ale, Emma, spomínaš si, čo som ti povedala? – „Som si istá, že Elisabeth to pochopí.“

Len čo sme otvorili dvere, letela som do kuchyne skontrolovať Miláčika. Sedel na bidielku, ale pri pohľade na mňa sa netváril nadšene. Neprekvapilo ma to. Ak by mi niekto urobil niečo podobné, tiež by som sa odúvala.

- Čo sa, prosím vás, stalo tomu chudákovi? Vyzerá príšerne!
Strhla som sa. Za mojím chrbtom stála teta Sophie. Skôr, než som mohla vysúkať akúkoľvek odpoveď, priklincovala ma hláškou:

- Nehovorte mi, že ho zase prehltol vysávač!

Tak toto bol riadny podraz. Sophie vedela o Lisinej príhode a mama rozprávala o jej „malom tajomstve“. Znamenalo to, že aj moje tajomstvo bolo tak „dobře“ strážené?

Musela som okamžite hovoriť s mamou. Bez svedkov.